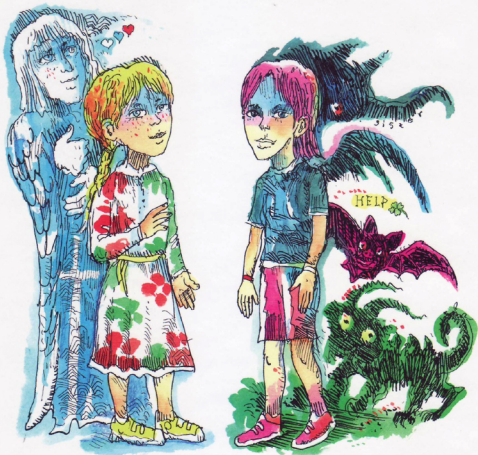

Júlia Voznesenská

JULIANNA

alebo

HRA NA ÚNOS

ILUSTROVAL MARTIN KELLENBERGER

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Júlia Voznesenská

JULIANNA

alebo

HRA NA ÚNOS

Copyright © 2004 by Júlia Voznesenská

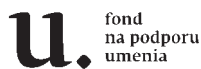
Translation © 2018 by Vanda Rybanská and Irena Košírerová

Illustrations © 2018 by Martin Kellenberger

Cover Design © 2018 by Ľubica Končeková

Slovak Edition © by Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o.,
Bratislava

<http://www.vsss.sk>, e-mail: vsss@stonline.sk

Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu umenia

VYDAVATEĽSTVO SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV spol. s r. o.

Z ruského originálu Júlia Voznesenská: JULIANNA ili Igra v kidnepping

preložili Vanda Rybanská a Irena Košírerová

Zodpovedná redaktorka Iva Vranská Rojková

Ilustrácie Martin Kellenberger

Obálku s použitím ilustrácie Martina Kellenbergera spracovala Ľubica Končeková

Grafická úprava a sadzba Ľubica Končeková

Tlač P + M, s. r. o., Turany

Vydanie prvé

Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8202-037-6

Venované mojej vnučke Katenke Losevovej

Prvá kapitola

Zbočného vrecka pláštá anjel ochranca vytiahol guľu zo zelenkasto-mliečneho skla – komunikačné – a napriamil remence. Na prvý pohľad remence vyzerali ako konce úzkej brokátovej stuhy, pridržiavajúcej zlaté kučery anjela. Boli to však anjelské antény.

– Anjel-ochranca Johann volá ochrancu Svätého Petrohradu.

V hĺbke zrkadla sa zjavila žiariaca postava.

– Som ochranca mesta Petrohrad, – zaznelo z podivnej gule.

– Blahoslov, ochranca mesta. Som hosť a prosím ťa o stretnutie.

– Aj ty blahoslov. Kde sa nachádzaš?

– Zdá sa, že som zaviazol nad samotným centrom Petrohradu.

– Vidiš pod sebou širokú rieku?

– Vidím, ochranca mesta.

– To je Neva. Južne od nej sa nachádza zlatá kupola, najväčšia v meste. Vidiš ju?

– Vidím.

– To je Izakievský chrám. Leť k nemu a čakaj ma na galérii pod kupolou. Hneď som tam.

Svetlo vnútri gule pohaslo. Anjel schoval zrkadlo, spustil remence a rozprestrel krídla.

Zakrúžil nad chrámom, zapikoval na kupolu a po nej sa ako po strmom vršku spustil na širokú kamennú galériu, ktorá lemovala bubon kupoly. Po celej balustráde, ktorá obkružovala galériu, stáli sochy anjelov v životnej veľkosti. Strážca si ich začal prezerať s chápaným záujmom.

Anjel Johann nestihol ani obísť zástup bronzových spolubratov, keď akoby po sivobelasom nebi preletela ohnivá kométa a pred skromného anjela-ochrancu zo Pskova predstal veľkolepý ochranca imperátorského mesta. Prevyšoval hosťa o dve hlavy, jeho bohato zdobený biely šat vydával matný perlistý lesk. Dlhé sklady plášťa sa sfarbovali od svetlobelasa do sýtomodra a kríže na leme mali v sebe všíť drahokamy a brilianty. Anjelovi visel na opasku meč, a ten vyzeral ako do žerava rozpalený biely lúč.

– Petrus, ochranca Svätého Petrohradu, – vyslovila svoje meno veľkolepá bytosť.

– Johann. Stačí jednoducho Ivan, – skromne sa predstavil hosť.

– Veľmi ma teší. Skadiaľ si k nám ráčil prísť, brat Ivan? – spýtal sa Petrus a prisadol si na okraj kamennej balustrády.

– Sme Pskovčania, – neskutočne sa usmial anjel-ochranca Ivan.

– Poznám, bol som tam. Slávne miesta. Monastiere, svätyne, Pskovsko-Pečerská Lavra, starec Nikolaj Zalitský. A sú tam u vás aj mníši známi po celom svete – ikonopisec Zenon, Roman sladkopevec... A aké záležitosti ťa priviedli k nám do Svätého Petrohradu, anjel Ivan? Povedz že, bratku.

– Som tu z rodinných dôvodov, – odpovedal anjel, prešľapujúc bosými nohami po kamennej dlážke galérie. – Som ochranca: mám dievčatko, sirôtku, volá sa Anička, žije so starou mamou. Vlni jej zomrela matka a už je tomu desať rokov, čo ich opustil otec. Žije v Petrohrade. Aničku odmala vychovávali matka i stará mama ako pravoslávnu kresťanku: postili sa, chodili na prijímanie, navštevovali Boží chrám. Nedávno sa naša starká dozvedela, že trpí nevyliciteľnou chorobou v poslednom štádiu a neostáva jej už veľa života. Rozhodla sa čo najskôr sa postarať o vnučku. Vypátrala adresu Aničkinho otca v Petrohrade a napísala mu list, v ktorom mu odhalila všetko o svojej chorobe a poprosila ho, aby porozmýšľal o ďalšom osude svojej dcéry. Otec sa hneď ozval: poslal telegram, že na druhý deň zavolá do Pskova na hlavnú poštu. Starká vymyslela, že pošle vnučku na celé leto do Petrohradu, aby sa dcéra zoznámila s otcom a privykli si na seba. A toto majú zajtra riešiť telefo-

nicky. Tak som sem priletel, aby som na mieste zistil, čo je zač ten Aničkin otec, aká je duchovná atmosféra v jeho dome. K nám do Pskova prichádza množstvo pútnikov z Petrohradu, a cesta na Pečory, do Lavry prechádza priamo povedľa nášho domu: okolo letiaci petrohradskí anjeli niekedy rozprávajú o svojom meste také historky, že aj anjelská duša trpne strachom. Veľmi sa obávam o svoje, Pánom mi zverené, dieťa... Nedotkol som sa ťa, Petrus?

– V mojom meste je všetkého dostatok – zlého i dobrého, hriechov i svätosti. Mesto je obrovské, ľudí veľa, život kypí ako vo veľkom kotle. A démoni, veď tí milujú megapolisy.

– Čo milujú? Prepáč, nepochopil som ...

– Obrovské mestá – megapolisy. A vieš, brat môj ochranca, práve na takýchto miestach sa rozhoduje o osude Ruska, a teda aj celého sveta.

– Oj, Petrus! Ty máš také mesto pod krídlami a ja k tebe prilietam s našimi malichernými rodinnými problémami...

– Dúfam, že si nemyslíš, Ivan, že ma trápia len problémy historického rozmeru? Poznám každého žobráka, snažím sa spasť duše banditov aj každú chudobnú pravoslávnu starenku osobne hýčkam a pripravujem na Prechod. Pre anjelov-ochrancov niet malicherností tam, kde ide o ľudí, nech by mal anjel akúkoľvek hodnotu. Neochraňujem predsa mestské kamene, ale ľudské duše. Navyše, tvoje obavy sú mi veľmi blízke a rozumiem im, brat ochranca. Veď v minulosti som sám býval osobným ochrancom a viem, aká je to ťažká služba.

– Veľká vďaka za milé slová, Petrus ...

– Vieš, čo urobíme, anjel Ivan? Hneď teraz sem zavoláme ochrancu otca tvojho dievčatka a priamo s ním posúdite vaše pozemské záležitosti. Súhlasíš?

– Súhlasím. No to ešte nie je všetko, – anjel Ivan zosadil priamo na kamennú dlážku galérie a zdola vzhliadal na Petrusa. Chystal sa mu priblížiť celkové okolnosti. – S Aničkiným otcom žije aj jej sestra Júlia. Otec sa volá Dmitrij Mišin...

– A kde žijú? – trochu netrpezlivo ho prerušil Petrus.

– Starká Nasťa hovorila, že na Krížovom ostrove.

– Mám pod ochranou taký ostrov. Kedysi na ňom panovala sestra Petra Veľkého cárovná Natália, potom gróf Christofor Minich, po ňom gróf Razumovský a potom a do najtemnejších čias kniežatá Beloseľské-Be-lozerské. Teraz je to v duchovnom zmysle náročné miesto. Čo tam len

v temných časoch pohanania nenastavali! Štadióny, jachtové kluby aj nemocnicu pre stranických funkcionárov – podlahy z dreva, lekári zvučného mena. A teraz si ostrov prisvojujú novorusi. Stavajú si tam svoje vily – nedostupné bašty. Ostrov niekoľkokrát premenovali, ale ako ho na počiatku nazvali Krížovým, tak sa volá i dnes, a v tom, brat môj ochrancia, spočíva naša nádej. Ale spolu si radšej vypočujeme, čo nám povedia anjeli ochrancovia z Krížového ostrova.

Petrus sa cez zrkadlo spojil s ochrancami rodiny Mišinovej a predvolal si ich. Zatrútko na galériu Izakievského chrámu pribudli ešte dvaja anjeli. Popri velikánskom ochrancovi mesta a červenolícom Ivanovo anjeli, ktorí prileteli, vyzerali poblednuto a akoby napoly priezračne; Ivanovi sa dokonca zazdalo, že cez ich telá presvitajú zlaté odlesky z hrotov.

Anjeli sa predstavili:

– *Dimitrius.*

– *Július.*

Johann uviedol svoje meno a hneď prešiel k veci:

– *Moja zverenkyňa má zajtra dostať pozvanie, aby strávila prázdniny u Mišinovcov. Poradíte, bratia, môžem ju pustiť do toho domu? Je chrám vášho domova silný?*

Bledí anjeli si mlčky vymenili pohľady.

– *A čo tvoja zverenkyňa? Poslúchne, keby si si, povedzme, neželal, aby cestovala do Petrohradu?* – opýtal sa Július a zapýril sa.

– *Doteraz ma vždy poslúchla.*

Anjeli si opäť vymenili pohľady.

– *V čom je problém? Čo znamenajú tie tajnostkárské pohľady? Prečo neodpovedáte hosťovi na otázky?* – stroho sa opýtal Petrus. – *Odpovedajte, je rodina Dmitrija Mišina malým chrámom, ako sa to patrí u pravoslávnych kresťanov?*

Anjel Dimitrius zopäť prsty rúk, podoprel si nimi bradu a skrúšene predniesol:

– *Ochranca veľkého mesta a ty, hosť pskovský, nemôžeme vám povedať nič potešujúce.*

– *Veď porozprávajte všetko tak, ako je,* – navrhol Ivan.

– *Vidím, že nič iné nám ani neostáva. Nuž: dom máme – a ešte aký! Tri poschodia s garážou, saunou a sedom. Dom je, ale domácim chrámom nie je, a ani nikdy nebol. Dmitrij Sergejevič Mišin je biznismen, novorus, ako sa teraz hovorí. Peniaze, peniaze, peniaze – najlepšie v dolároch, a všemožné zábavy a radovánky, aké len možno získať za peniaze – to sú jeho ideály. Keď sa môjho Míšu spýtajú na vieru, odpovedá, že verí len sebe samému a dolárom. Je pokrstený, ale sotva si to pamätá, a o mojej existencii ani len netuší. Bratia, keby som vám teraz začal rozprávať, koľko zármutku mi priniesol od siedmich rokov podnes, do rána by som neskončil a celú túto kupolu by som poumýval horúcimi slzami!*

– *Čím by si veľmi ulahodil nášmu gubernátorovi: práve si hlavu láme, ako k jubileu mesta očistiť kupolu. Má však prideleného démona Prekopa, a to zapríčiňuje, že túto vec odsúva na druhú koľaj. Navyše ani peňazí v mestskej kase nie je dosť – ako vždy: jednými dverami donesú, druhými odnesú,* – smutne sa pousmial Petrus. – *No povedz že mi, Dimitrius, ty sám sa snažíš vplývať na svojho zverenca, alebo len upadáš do zármutku?*

– Nebolo dňa, Petrus, aby som sa nesnažil dokričať sa mu do duše! Koľkokrát upadal do nešťastia, a ja som mu mohol aj chcel pomôcť, no len zriedka čosi vyšlo. Neverí vo mňa, a preto ma ani nepočuje. Ako sa mám teda dokričať do jeho hluchej duše? Nevníma, a tým to končí, ani keby si mu zavolať na mobil!

– Veď to skús, – poradil Petrus.

– Myslíš?... Len kedy-tedy ma môj Mífa započuje. A z akéhosi dôvodu len keď má vypité. Vtedy počuť, to on počuje, ale vykladá si všetko po svojom! Tak, napríklad, vlani si jeho opití kamaráti zmysleli, že sa pôjdu v zime kúpať do prieruby. Vyrazili na svojich autách po ľade do stredu Nevy, prerúbali sekerami dieru a podľho si zaplávať sťa morské zvery. Boli strašne opití. Snažil som sa mu vnuknúť: „Ale ty, Mítenka, nelez do prieruby!“ A on ma akoby aj začul: nahý sa zastavil na kraji prieruby a kričí priateľom: „Nie, ja do prieruby nevleziem!“ Už som sa zaradoval, ale on pokračoval: „Nevleziem – ja skočím hlavičku!“ No a aj skočil s rozbehom.

– A čo bolo potom?

– Dostal sa hlavou pod ľad. Samozrejme som skočil za ním. Podávam mu pravicu – no on si to nevšíma; ukazujem mu, kade treba plávať k prierubu a on vypúli oči a hrabe sa na opačnú stranu. Trýpol som od strachu: veď vôbec, ale ani v najmenšom nebol pripravený na Prechod! A zrazu počujem, môj Mífa plače: „Pomôž!“ – sám si, samozrejme, ani neuvedomoval, koho vlastne v čiernej vode volá na pomoc. No ja som vtedy nezaváhal – volá, to znamená volá mňa, v blízkosti pod ľadom nikoho iného i tak niet! Schmatol som môjho Mífu do náručia a vymrštil hore priamo cez ľad...

– Počkaj! A nebol si to ty, anjel môj, kto rozbil ľad na Neve pred Petropavlovskou pevnosťou presne na silvestrovskú noc? – zvolal Petrus.

– Veru, ja ... A ako inak som mal zachrániť môjho Mišina? Prebil som ľad hlavou, a on za mnou cez nový prierub aj vyskočil. Tam sa ho už chopili jeho opití kamaráti, zakutrali ho do kožucha a odviezli – do nočného klubu pokračovať vo vítaní Nového roku.

– Uvedomuješ si, anjel Dimitrius, aký poplach si mi spôsobil v meste prerazením nevského ľadu? A ešte si aj zanechal za sebou dieru v ľade s roztavenými okrajmi! Mestskí policajti lietali hore-dolu, aby vypátrali páchatel'ov, ktorí uložili pod ľad Nevy bombu. Šírili sa chýry jeden horší od druhého: alebo teroristi chceli s pomocou výbuchu vyvolať záplavu,

alebo chceli vyhodíť do vzduchu Dvorcový most, alebo že to dokonca bol pokus o vojenský prevrat prostredníctvom podvodnej výsadky. Došlo to až po mimozemšťanov! Ak chceš, môžeš sa pohrabať v starých novinách – dozvieš sa o sebe veľa zaujímavého. Nehanbíš sa, anjel-terorista?

– Hanbím sa, Petrus, veľmi sa hanbím. Previnil som sa, prepáč! Dlhو som sa potom nemohol spamätať, všetku svoju silu som vyčerpal tým prelamovaním ľadu, inak by som ňa, samozrejme, vyhládal a vo všetkom sa priznal. Dva týždne som musel vylihovat' v oltári Joannovského monastiera, mnísi ma privádzali k životu modlitbami... Ach, koľko tam bolo blahodaru, bratia! Akoby som bol v duchovných kúpeľoch!

– Pochopiteľné, – usmial sa Petrus, – akoby mohla nebyť záplava blahodaru nad miestom hrobky Joanna Kronštadtského? Takže to vyzerá tak, že ty, úbožiačik, si po svojom hrdinstve upadol do bezvládnosti... No, to ňa sčasti ospravedľuje.

– A mimochodom, Mífa ani len neprechladol! Nie, bratia, nedokážete si predstaviť, čo s ním zažívam: ja nad ním mávam krídlami ako lastovička nad mláďaťkom vypadnutým z hniezda, ale on sa ma stále zrieka a zrieka! Ach, čo vám budem hovoriť... – Dimitrius mávol rukou a, odvrátiac sa, trpko sa zahľadel na najbližšieho bronzového anjela, akoby od neho očakával súcít.

Anjel Július sa nesmelo usmial, vystúpil vpred a tiež začal vypočítavať svoje trápenia, a pritom postupne vystieral prst za prstom:

– A moja Julka, odkedy žije s otcom, ani raz nebola v chráme na prijímaní – to po prvé. Verí v UFO a psychotronikov – to po druhé. Keď sa nenaučí do školy, prosí macochu, aby jej z kariet vyveštila, či ju vyvolajú, alebo nie – to po tretie. Nechodí do chrámu – to po štvrté...

– Tvoja Júlia chodí do chrámu s otcom a macochou, – povedal Dimitrius a prestal sa smutne pozerať na bronzového spolubrata. – Dokonca veľmi rada chodí na honosné svadby novorusov. Teraz je to u nich v móde – svadby v chráme. No pritom ju nedojíma samotný sviatostný obrad alebo krása služby, ale šaty a šperky nevesty a hostí.

– Ale veď je to dievča a všetky dievčatá obdivujú šaty. To ešte nie je hriech, – nečakane sa svojej zverenkyne zastal anjel Július.

– Prázdna nádoba je tá tvoja Júlia, hoci zapečatená!

– Veru zapečatená! A keď je nádoba zapečatená pečatou Ducha Svätého, ešte nie je všetko stratené: Duch v nej sám môže zažať oheň, keď sa Mu zachce! Veď moja Julinka má len necelých dvanásť rokov, ešte sa

môže napraviť. Prázdna nádoba... Ako možno dieťa nazvať „prázdnu nádobou“, keď bolo pokrstené, myropomazané a do dvoch rokov chodilo správne na prijímanie?!

– Ach, brat môj Július, čo to hovoríš? Slovíčko „správne“ platí len pre bábätko. Veď to ju do Božieho chrámu a na prijímanie vodila starká Nasťa! Ale, samozrejme, vravíš pravdu: aj v mojom Mítovi sa zachovala Božia iskra, lebo jeho tiež pokrstili. To mu až potom otec zakázal chodiť do chrámu, aby to synčekovi neuškodilo. Len si to predstavte, bratia, – nepustiť dieťa do Božieho chrámu z lásky k nemu! Čo je to za život, čo je to za štát, čo sú to za ľudia?

– Život ako život a ľudia ako ľudia. Ty by si, anjel môj, aj za hranicu letel za útechou... A ty sa čo tak rozhorčuješ, ochranca Dimitrius? – napomenul ho Petrus. – Raz mávaš rukami, raz krídlami, dokonca ti vytryskli slzy... Ako tak pozerám, si na hrane zúfalstva, a veď to je hriech, bratku môj.

– Nie, nie! – zamával krídlami anjel, – neupadám do zúfalstva, bratia, to nejde. A to, že zalamujem rukami, tak to preto, aby som názorne vyjadril svoje trápenie. Keby ste tušili a vedeli, ako mi je môjho Mítenuku ľúto... Keby bol celkom stratený, či by som preňho svojou nebeskou hlavou lámal ľad?

– Myslím, že v takom prípade by si ten ľad lámal o to skôr, – usmial sa Petrus.

No Dimitrius, akoby ho nepočul, pokračoval:

– Míťa nie je v duši zlý človek. Od prírody je dobrosrdečný, štedrý: nikdy neprejde pomimo žobráka bez toho, aby mu dal peniaze, iba ak by sedel vo svojom mercedese. Ty sa neboj, Ivan, tvojej zverenkyňi nič nebude chýbať. Skôr naopak – rozmazná ju, zasype darčekom.

– Míťa je človek dobrého srdca – skutočne je to tak. No teraz porozprávaj nášmu hosťovi o macoche, to sa bude čudovať, – trpkosť sa uskrnul Július.

– Čo za macocha? – naježil sa ochranca Ivan. – Čo je zač a kde je jej ochranca?

– Och, naša nevesta-macocha menom Žaneta je kapitola sama osebe!

– Načo sa treba o nej obšérne zmieňovať? Možno sa s ňou Míťa ani neožení, rozmyslí si to, – odbil tému anjel Dimitrius.

Ochranca Ivan sa vážne znepokojil:

– Podme, bračkovia, rozprávajte, čo to tam máte za macochu, a prečo s vami neprišiel jej ochranca?

– Ona nemá anjela-ochrancu, – riekol Dimitrius. – Nemá, a ani mať nemôže, lebo nie je pokrstená. Zato má prideleného osobného besa s prezývkou Žan, odporne sa na ňu podobá... Alebo ona na neho – kto to už teraz zistí. Tak ten je aj jej duchovným vodcom.

– Od toho Žana vychádza taký smrad, že si to občas všimnú aj ľudia: rozmýšľajú, či pod parketami nie je zdochnutý potkan, – pokračoval Július. – Od tých čias, čo sa Žaneta so svojím Žanom usídlila u Mišinovcov, do domu už takmer ani nos nestrčíme. Prebývame nablízku a prelievame horké slzy, ale nemôžeme nič urobiť. Mišinovci – otec a dcéra – nás nepozývajú, a preto nás besi ani na prah nepúšťajú. S príchodom tejto Žanety sa náš dom zmenil v skutočný brloh besov: za Žanom ich do domu prenikla celá svorka. Lezú a lezú...

– Aká hrôza, – pokrútil hlavou anjel Johann, chmúriac husté zlaté broy. – Nie, ja svoju Aničku do toho dúpäka nepustím!

– Aničku? – splasol krídla Július. – Takže ty, môj braček, si ochran-

com Anny Mišinovej, sestry mojej Júlie? Akosi som to hneď nepochopil a nespoznal som ťa. Stal si sa taký autoritatívny – hneď vidno, že tvoja anjelská služba prebieha tak, ako sa patrí. A ty čo, vôbec sa na mňa nepamätáš, braček? Ved' naše dievčatá sú sestry – dvojčky! Či si zabudol, ako nás dvoch k nim vyslali, celkom maličkým, keď ich krstili? Ešte sme si ich na začiatku plietli, kde je čia. Ivan, brat-ochranca! Zdravím ťa!

– Áno, som to ja, braček Július. Pod', nech ťa objímam!

Anjeli sa objali a trikrát si priložili líce k lícu. Keď sa ocitli vedľa seba, stalo sa očividné, že majú veľmi podobné črty, ibaže popolavé lokne anjela Júliusa smutne padali na chudučké plecيا, a zlaté kučery Ivana sa mu dvíhali na hlave v kope takých úžasných kruhov, že ani slnko cez ne nepresvitalo. A aj postavou bol pskovský anjel silnejší než jeho brat.

– Ja som ťa spoznal hneď, – povedal Ivan, – a chcel som sa potom s tebou po bratsky privítať, pospomínať na to, čo bolo. No najprv som musel vyplniť svoju službu – pochopiť, čo to tam máte za dom. Zdá sa mi však, že som už všetko pochopil: dom jestvuje a domáceho chrámu niet. To znamená, že dom je pustý... A čo sa týka sestričiek, tie sme si skutočne spočiatku mýlili. No ako si spomínam, prepáč mi moju prostotu, že moja Anička bola od prvých dní trošičku svetlejšia a nebola taká nezbedná ako tvoja Júlia.

– Veru meno sme jej vybrali... A aká je teraz, tá tvoja Anička?

– Zlaté dievčatko. Dobrá, poslušná, s čistou myslou a srdcom. Skutočná kresťanka!

– Vidno, že je po tebe – ved' aj ty si aký bohatier! Anička ti, iste, ani nerobí starosti, nezarmucuje ťa.

– Starostí je so zverencami vždy dosť, ale zarmucovať – to ma Anička vôbec nezarmucuje. Od raného veku ma vníma a teší tou radosťou, ktorá nám, anjelom prináša zdravie. Preto som aj tak zmocnel, – a anjel Ivan vystrel mocné plecيا. – No teraz je v našom živote veľa smútku. Mama Nina umrela, odišla od nás do rajského obydľia a starká Nasta začala chorľavieť. Predtým bývala moja Anička veselá a jašila sa ako mačiatko, teraz zosmutnela. A tebe tvoja Júlia, ako vidím, dáva poriadne zabráť.

– Ani nevrav, bratku! Otec ju rozmaznáva, vo všetkom jej pritakáva, a ona to všade využíva. Keď sa objavila v dome Žaneta, Julka sa celkom pokazila: farbí si tvár šminkami – nazýva sa to „make-up“, celé hodiny telefonuje s kamarátkami o hlúpostiach. Budúca macocha vytvára dojem, že ju má rada, a tiež ju rozmaznáva. Ibaže toto rozmaznávanie je

diabolské: Žaneta dovoľuje Julke práve to, čo dievčaťu vôbec neprospieva. Neverím v jej lásku. Tá nešťastnica nevie mať rada nikoho okrem seba. A najhoršie je, že Žaneta si zaumienila, že svoju Julku naučí kadejaké ohavnosti – veštiť zo sklenenej gule, vyslovovať prekliatia, komunikovať so zlými duchmi. Už sa aj začali zaoberať špiritizmom a podobnými strašnosťami. A v dôsledku toho sa k mojej Julke pripojil besíček Skokan. Chystá sa z nej urobiť maličkú čarodejníčku. U súčasných pohanov je to módné a nazýva sa to „stať sa pokročilým“. Dokonca aj píšú a vydávajú knižky pre malé čarodejníčky a čarodejníkov. Bojím sa o Julku, a nič nemôžem robiť.

– A aj ten tvoj Mišin má svojho besa? – spýtal sa Ivan Dimitria.

– Pre zmilovanie Božie! Môj Míša je pripravený poslúchnuť akéhokoľvek náhodného besa, poddá sa mu na čas: raz sa opije, inokedy sa v kasíne oddáva hazardu, a najčastejšie zo všetkého upadá pre hlúposti do hnevu. Stáva sa, že ho besi oblepia ako ovady spiaceho medveďa, no Míša sa zobudí, otrasie sa, pozrie na svet nezakaleným zrakom, obdarí ľudí dobrými skutkami, a už na ňom niet ani jedného besa, ani v jeho blízkosti! Nie, môj Míša nedovolí, aby nad ním mali temní duchovia neustálu moc: hoci má dušu zaspátú, no zdravú a čistú.

– Je to tak, – potvrdil Július. – Počuj Ivan, a možno predsa len prídete k nám s Aničkou na prázdniny. Za jedno leto sa tvoja Anička nepokazí. Veď bude pod tvojou záštitou. A moja hlúpučka zverenkyňa možno prilipne k sestre a odíde od macochy. Porozmýšľaj, veď sú to naše dievčatá – sestry-blížence.

– Ani nepros, brat Július, a neprehováraj ma! Ja svoje vtáčatko do besovského hniezda ani za nič nepustím. Aj teraz som ju opustil len na jednu noc a už sa o ňu tak znepokojujem, tak obávam! Priam sa chvejem. Ja tu s vami besedujem, a sám sa občas zamyslím: či moje dievčatko spokojne spí, neprisnil sa jej bezo mňa zlý sen? Anička večerné modlitby prečítala, sám som sa s ňou modlil, a starká Nasta ju na noc prežehnala, ako obvykle, ale mňa aj tak stále premáha obava: nikdy predtým som sa od nej nevzdialil tak ďaleko a na tak dlho. Či je toho málo, čo sa môže prihodiť? Prejde okolo hrešiaci opilec, ženúc pred sebou temný smrad, – dieťatku sa čosi čudné prisnije. Babičkin anjel je zamestnaný naplno, veď k babičke Naste prišla smrteľná choroba, a oni teraz spolu dávajú do poriadku posledné pozemské záležitosti. Prosil som ho, aby dozrel na Aničku, a aj sľúbil, no ja sa i tak o ňu chvejem. Prosto, zbohom, brat Jú-

lius, aj tebe zbohom, ochranca Dimitrius. Dobrý si ty anjel, odvážny, lenže sa ti ušiel náročný zverenec. Je mi vás ľúto, bratia, trúchlim spolu s vami nad otcom s dcérou, no už sa musím vrátiť domov, na Pskovčinu. Zbohom, a nevolajte! Zbohom aj ty, ochranca veľkého mesta, rád som ťa spoznal...

Už roztiahol doširoka krídla, aby vzlietol, no anjel Július ho schytil za krídlo a úpenlivo ho prosíkal:

– Postoj, braček, neodlietaj! No tak, prisadni si na minútočku, kam sa náhliš? Pozri sa, aká noc, aká krása je naokolo. Veď je biela noc – kde ešte také niečo uvidíš? A mesto – len sa pozri, aké mesto je pod nami! No, nie je naše Petrovo mesto zázrak? – Ako to tak anjel Július hovoril, pokorne klesol pred bratom na kolená, nepúšťajúc mu pritom krídlo.

– U nás je tiež krásne, všade dookola príroda, – podivil sa Ivan, no spustil sa na kamenné platne. Július sa posadil vedľa neho, objal Ivana a položil mu na plece svoju poblednutú popolavú hlavičku.

– Počuj, čo ti poviem, braček Ivanko, – povedal prenikavo. – Prirodzene, že Aničku ľúbiš, ako ani každý otec neľúbi svoje deti. Ty jej teraz nahrádzaš aj matku, aj otca a čoskoro aj babičku. Všetko to, braček, chápem. No vcíť sa aj do situácie mojej Julky, zmiluj sa nad ňou, veď celkom hynie moje dieťaťko. Či je ona na vine, že takmer celý svoj detský život rástla bez babičky Nasti, bez jej svetlej starostlivosti? Či je ona na vine, že ju nemal kto učiť modlitby a vodiť do Božieho chrámu? A veď ona je babičke Naste rovnako rodná vnučka, ako tvoja Anička. Braček Ivanko, povedz mi podľa svojho anjelského svedomia, od vekov čistého, či sa nemohlo stať, že by odviezli tvoju Aničku do Petrohradu, a my s Julkou by sme ostali žiť v Pskove, pod pokrovom Pskovsko-Pečerskej Lavry, s mamou Ninou a starou mamou Nasťou? Rodičia by prosto vzali dievčatá a vymenili by si ich. Veď si ich vtedy, keď sa rozvádzali, vybrali celkom náhodne: matka – Aničku a otec – Julku.

– Čo to vravíš, bratku! Už len pomyslieť na to je príšerné. Ja by som si bez starkej Nasti neporadil, to ona bola vždy teplom a svetlom v dome.

– A u nás v dome je močiarna tma, – vstúpil do rozhovoru anjel Dimitrius. Spustil sa na kolená vedľa Ivana z druhej strany, a tiež mu položil hlavu na plece, doslova akoby sa bál, že sa zdvihne a odletí. Ivan k nemu obrátil tvár a zahľadel sa do nej.

– Naši Mišinovci sa modlia k peniazom, klaňajú sa autám a kázne počúvajú z televízora, – povedal Dimitrius. – Sú to pohania. No a vzde-